

mal on ju ta aru peas, tema „kombineerib“ ta, nagu midni Priidugi. Kui Priidu wälja läks, hakkaswad jäneped isefesks juttu ajama. Hints ael ütles Draw, „kas sa tead, mispärast see Priidu mulle naasliga auau külje sisse lasti?“ Hints noeratas, wiskas end wärskete kopsaste peale seliti ja ütles: „Kumal oled sina ta! Ega see naaskel ei olnud, see oli püts.“ „Mis sa lori ajad,“ tähwatas Pulber, „minu nägin ise, et see riist naaskel oli.“ „Dige jah, Pulber,“ ütles Paos, „mull on praegu kuul weel augu sees, mis pärast pütslastmist sisse topiti.“ „Digu, digu!“ karjuswad teised. Hints tabtis wastata, aga kartis Paossa kurja nägu ja jäi wait. Oliigi bea, sest rääkimine on hõbe, waitolemine kuld.

Friedrich Knopfi juures oli täna suur lõuna söömaag. Eleonora oli söögid ta seda wiisi walmistanud, et teegi ütelda ei wõinud, et nad halwad oleks olnud. Nende beatussefist onti teega märku, et väga tugewaste söödi. Wana apteegi herra oli lõbusa jutuga mees ning ostas ta parajal ajal mõnusa nalja sõna sekka wisata. Nii ütles ta ta täna, kui ta enne pika eeslõue Eleonora osawuse kohta oli pidanud ja waprast perenaisi maja ukseks ja mehe auutabels kiitnud: „Söögem sõbrad aegamööda, aga söögem — palju!“ See wirgutus oli waprast perenaisele just meelt mööda. Siin piab kalendri tegija perenoistest miragi awal-dama, mis just nende lautus ei ole. Kõpikaga käiwad nad ihnuksalt ümber ning weeretawad teda enne kümme korda peus ümber, kui nad ta wälja annawad, aga kui neil kallis pidu söömaag on walmistatud, siis nõuawad nad, et pidulised wiimse kalalutse ära sööma piawad, ning õnnetus sellele mehele, kes lõbna söögi isuga niisuguse pidu laua juure istub! Meie õwetsuse perenaine lisas apteekri nalja sädeme peale juure: „Mu herrad, ma rõõmustan üli wäga, et Teie bea söögi isu kaasa toonud olete. See on mu suurem meele bea. Aga mull on weel üks uudis, mis ma lauale kandma saan ja mu rõõm saaks weel suuremaks minema, kui auustatud wõerad tema üle ärafantamise otsuse teekiwad.“

„Di, oi, proua Eleonora, mis uudis see on?“ Päris tohter kobe järele.

„On saladus, kummi ta weel laual pole,“ wastas perenaine.

Küüd arwas ta Priidu paraja aja olema, ääri weeri mööda oma tulewast imetegu ette kuulutada ning pajatas: „Jah, auustatud sõbrad! Saladust on tõigil pool. Suur on see imestamine igaford, mis übe suure saladuse ilmu-mise juures sünnib. Nii on see asi ta teaduses ja teadus-litudes asjades. Hoolsad uurijad ei awalda enne üma saladust, kui neil asi põhjani läbi katsitud ei ole. Ka mina teen übe uurimise töö juures mõnda aega tegemist ning loodan, et Teie, mu auustatud wõerad, wõne päewa pärast oma silmadega midagi näha saate, mis siin linnas enne Teid ega mind weel keegi ei ole kuulnud ega näinud.“

Eleonora tüstas Priidut jälle natuke ja ütles jala: „Kuule, ära hakka jälle pilli ajama!“

Priidul sai nüüd ta meel natuke pahaks ja ta ütles: „Armas Eleonora, sina saad ta sedasama imet näha ringiis saab sulle su jala noomimine häbi tooma. Ma ütlen: ehmatusega saad sa mind auustama!“

„Kuulge! Kuulge!“ ütles madam Birke.

„Kas Teie mõne uue põhjusoluse wõi elemendi olete ülesse leidnud?“ küsis apteeker.

„Seda küll mitte,“ wastas Priidu, „aga asi on weel palju tähtsam ning minu nime saawad ajalehed ühes teise kuulsa mehe nimega nimetama ning meie linna kodanikud saawad — kui neil asjast diget arusaomist on — mind kabllemata kas omaks auutodanikuse ehk linnawolinikuse walima. Ja talurahwas saawad nägema, et nende linnas mitte ilma oegu üis Ehleswig-Holsteini sugust mees ei ela. Siis saate ta Teie, mu herrad üttema, mis Teie mu uurimise kohta mitte ütlemata ei wõi jätta.“

„Külap' see üks weline uudis ikka saab olema!“ lõhatas tohter.

„Ja tarwis oleks ta niisugust tähtsat asja,“ ütles